

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. G. O.** bývajúcej v T., proti žalovaným **1/ M. H.**, bývajúcej v B., **2/ K. H.**, bývajúcemu v K., **3/ Ing. D. H.**, bývajúcemu v B. **4/ E. H.** bývajúcej v T. **5/ R. H.** bývajúcemu v T. všetkých zastúpených Mgr. B. J., advokátom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa č. 24, **o určenie, že žalobkyňa je dedičkou po zomrelom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36 C 170/2007, o dovolaní žalovaných 1/ až 5/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. júna 2010 sp. zn. 9 CoD 126/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 22. júna 2010 sp. zn. 9 CoD 126/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Na základe uznesenia Okresného súdu Trnava z 29. novembra 2007 č.k. 20 D 696/2007-119 (5 Dnot 89/2007) vydaného v dedičskom konaní podľa § 175k ods. 2 O.s.p. sa žalobkyňa žalobou doručenou súdu 21. decembra 2007 domáhala *určenia, že s poručiteľom Ing. J. H., ktorý zomrel X. v T. žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou a z tohto dôvodu sa o spoločnú domácnosť a o chorého poručiteľa starala.*

Okresný súd Trnava rozsudkom z 25. septembra 2009 č.k. 36 C 170/2007- 606 určil, že žalobkyňa s poručiteľom Ing. ..J. H., rodeným H., ktorý zomrel dňa X. v T. žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou; žalovaným 1/ až 5/ uložil povinnosť nahradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 1 028,67 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Na základe vykonaných dôkazov aplikujúc na vec ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 115 a § 474 ods. 1) dospel k záveru o dôvodnosti

podanej žaloby, keď konštatoval správnosť zistení z ktorých vyplýva, že žalobkyňa žila s poručiteľom v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou. Naliehavosť právneho záujmu na podanej žalobe v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. súd prvého stupňa videl v tom, že predmetným konaním sa rieši otázka dedičského práva žalobkyne (z hľadiska extenzívnej interpretácie). Námietku zaujatosti vznesenú žalovanými 25. augusta 2009 proti zákonnému sudcovi (č.l. 420 spisu) súd považoval vzhľadom na jej obsah i predchádzajúce rozhodnutie nadriadeného súdu vydané 14. júla 2009 pod sp.zn. 9 Nc C 34/2009 za opakovanú námietku z tohto istého dôvodu a za prípad, ktorým sa napadá postup sudcu, kedy sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 15a ods. 4 a 5 O.s.p.), o čom boli žalovaní upovedomení na pojednávaní súdu 26. augusta 2008. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Trnave rozsudkom z 22. júna 2010 sp. zn. 9 CoD 126/2009 rozsudok súdu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania (§ 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p.) ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) tak, že určil, že žalobkyňa s poručiteľom Ing.J. H., rodeným H., ktorý zomrel dňa X. v T. žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou a z tohto dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť. Žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Stotožnil sa s celým odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (ktoré odvolací súd považoval za vyčerpávajúce, jasné, zrozumiteľné a logické), preto ďalej len skonštatoval správnosť záveru súdu prvého stupňa tak o existencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. ako aj záver, že žalobkyňa s nebohým Ing. J. H. žila po dobu najmenej jedného roka pre jeho smrťou v spoločnej domácnosti. Dodal, že žaloba bola podaná správne a na jej základe sa žalobkyňa stane zákonnou dedičkou v zmysle ustanovenia § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd doplnil výrok svojho rozhodnutia o text : .. „a z tohto dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť.“, keď mal za to, že sa nejedná o zmenu petitu ale iba o terminologickú zmenu z dôvodu, aby postavenie žalobkyne ako dedičky bolo v súlade so znením ustanovenia § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), podľa ktorého, dedí ten, kto žil s poručiteľom najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti a z toho dôvodu sa staral o spoločnú domácnosť alebo bol odkázaný výživou na poručiteľa. V konaní bolo

preukázané, že žalobkyňa žila s porúčiteľom v spoločnej domácnosti, z ktorého dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ až 5/ dovolanie. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.), ďalej z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ako aj z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.). K odňatiu možnosti žalovaných konať malo dôjsť tým, že sudy v tomto konaní nerozhodovali o dedičskom práve žalobkyne ale konali len o zmätočnej žalobe na určenie sporných skutočností, ktoré tvoria predbežnú otázku v dedičskom konaní o okruhu dedičov. Iba také konanie, v ktorom by sudy rozhodovali o dedičskom práve žalobkyne, by naplnilo znaky riadneho zákonného postupu predpokladaného v § 175k ods. 2 O.s.p. a zabezpečilo žalovaným právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Odvolací súd bez zákonného oprávnenia zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tým, že jeho výrok doplnil aj o určenie okolnosti, o ktorej súd prvého stupňa nerozhodoval (... „a z tohto dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť“), na túto skutočnosť nevykonal (ani nedoplnil) dokazovanie, čím porušil princíp dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, pretože v tejto časti nemali žalovaní možnosť napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním. Pokiaľ odvolací súd v danom prípade nerozhodoval o dedičskom práve ale konal o inej žalobe, na určenie, ktorej v danom prípade nemôže byť poskytnutá právna ochrana, prejednal tak vec, ktorá do jeho právomoci nepatrí. Súd prvého stupňa prejednal vec napriek tomu, že žalovaní 25. augusta 2009 riadne vzniesli námietku zaujatosti proti sudcovi JUDr. M. S., o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom. S dôvodmi pre ktoré nebola námietka zaujatosti predložená nadriadenému súdu sa dovolatelia nestotožnili, pretože v nej uviedli nové skutočnosti, ktoré medzičasom (po vznesení predchádzajúcej námietky) zistili a námietka nesmeruje proti postupu sudcu v konaní. Dovolatelia namietali, že súd prvého stupňa nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, neumožnil im vyjadriť sa k vykonaným dôkazom ani neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za zhodné a ktoré za sporné, napokon namietali, že sudy vec nesprávne právne posúdili.

Žalobkyňa (vo vyjadrení k dovolaniu) navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Uviedla, že v danom prípade k porušeniu namietaných práv dovolateľmi zo strany súdov nedošlo, žalobkyňa podala žalobu v zmysle uznesenia súdu, ktoré žalovaní nenapadli odvolaním a nemali voči nemu ani žiadne námietky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané dôvodne.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 O.s.p. (t.j. a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát), ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho

súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd – ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom – z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Dovolatelia namietali procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, f/ a g/ O.s.p.

Dovolatelia predovšetkým namietali, že predmetná vec nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.).

Z tohto hľadiska treba uviesť, že prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal inak rozhodnúť iný orgán. Právomoc súdu upravuje § 7 O.s.p. a § 8 O.s.p.. Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. súdy v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných vzťahov a hospodárskych vzťahov. Takto ohraničený súbor sa týka vzťahov súkromného práva, ktoré sa spravujú princípmi právnej rovnosti a vôľovej autonómie účastníkov. Veci sem zaradené prejednávajú a rozhodujú prevažne súdy; len výnimočne, ak to ustanovuje zákon, prejednávajú ich a rozhodujú o nich iné orgány. Nad rámec vymedzený uvedeným súborom vzťahov, súdy prejednávajú aj rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už, na rozdiel od predchádzajúcich, nezakladajú priamo na práve súkromnom, a to len vtedy, ak to stanovuje zákon (§ 7 ods. 2 O.s.p.). Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec prípadne postúpiť inému orgánu. V predmetnej veci ide o sporové konanie, na ktoré bola žalobkyňa odkázaná súdom v dedičskom konaní v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p., čo samo osebe (vzhľadom na existenciu uvedenej procesnoprávnej úpravy) znamená (určuje), že ide o vec patriacu do súdnej právomoci. Pokiaľ dovolatelia spochybňujú opodstatnenosť takto uplatneného práva (napríklad pre nedostatok nalievavého právneho záujmu, prípadne namietajú iné nedostatky žaloby), jedná sa o vecné námietky, ktoré môžu mať dopad len na výsledok sporu. Dovolateľmi uplatnený dôvod prípustnosti dovolania preto nie je dôvodný.

Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. spočíva (podľa dovolateľov) v tom, že pokiaľ odvolací súd bez vykonania dokazovania rozhodoval o takej časti žalobného návrhu, o ktorej doposiaľ nerozhodoval súd prvého stupňa ide o prípad, kedy im bola odňatá reálna a efektívna možnosť skutkovo a právne argumentovať v dvojinštancnom súdnom postupe ohľadne nového právneho názoru (tzv. prekvapivé rozhodnutie).

V preskúmvanej veci sa žalobkyňa domáhala určenia, že s poručiteľom Ing. J. H., ktorý zomrel X. v T., žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou a z tohto dôvodu sa o spoločnú domácnosť a o chorého poručiťľa starala. Súd prvého stupňa rozsudkom určil, že žalobkyňa s poručiteľom Ing. J. H., rodeným H., ktorý zomrel dňa X. v T. žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou. Odvolací súd rozhodol tak, že určil, že žalobkyňa s poručiteľom Ing. J. H., rodeným H., ktorý zomrel dňa X. v T. žila v spoločnej domácnosti najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou a z tohto dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť. Odvolací súd v rozsudku, na rozdiel od súdu prvého stupňa, určil i to, že žalobkyňa sa starala o spoločnú domácnosť, o čom súd prvého stupňa nerozhodoval.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch (...).

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvenú v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na to, že konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Medzi základné práva účastníka konania patrí aj právo účastníka konania napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje (§ 201 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z. bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z.z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. *Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní.* Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami.

Z ustanovenia § 219 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak je vo výroku vecne správne. Vecnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia treba chápať v širšom zmysle, teda nielen z hľadiska hmotnoprávneho, ale i z hľadiska procesnoprávneho, so zreteľom na skutočnosť, že len pri dôslednom a presnom dodržiavaní procesných ustanovení môžu byť splnené predpoklady pre vydanie rozhodnutia plne zodpovedajúceho zákonu. Potvrdeniu prvostupňového rozhodnutia preto musí predchádzať všestranné posúdenie veci odvolacím súdom, zhodnotenie tak procesného postupu súdu prvého stupňa, ako aj jeho úvah pri aplikácii predpisov hmotného práva (Zborník IV str. 41).

Vychádzajúc zo obsahu žalobného petitu, je zrejmé, že súd prvého stupňa nerozhodol o celom určovacom návrhu (petite), odvolací súd na túto nesprávnosť neprihliadal a sám rozhodol aj o časti žaloby, o ktorej súd prvého stupňa nerozhodoval. Tým, že odvolací súd rozhodol „nečakane“ o ďalšej časti žaloby o ktorej súd prvého stupňa doposiaľ nerozhodoval, bolo žalovaným odňaté právo napadnúť odvolaním rozhodnutie súdu v uvedenej časti a prípadne i namietat' správnosť (zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. Odvolací súd svojím postupom znemožnil žalovaným realizáciu ich procesných práv a zaťažil konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu zavŕšený vydaným dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, je zaťažovaný vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., existencia ktorej je vždy dôvodom pre zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní ani vecnou správnosťou rozhodnutia nezaoberal.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. októbra 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta